

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 13ο • Αρ. φύλλου 52 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2018 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

Ι. Ν. ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ “Η ΠΑΝΑΓΙΑ”

Ζητήσαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας απάντηση από την πολιτική εξουσία του Μαρτίνου για το θέμα της σημάσεως του Ι.Ν.Κοιμήσεως Θεοτόκου “Παναγία” και από τον π. Ανδρέα Ταρλαντά αντίγραφο της απόφασης της Εκκλησιαστικής Επιτροπής για το ίδιο θέμα όμως “σιγή ιχθύος” και από τις δυο πλευρές. Την πρώτη την έχουμε συνηθίσει να “σφυρίζει αδιάφορα” πάντα, εσείς όμως πάτερ που μας απαντάται και επισήμως; π.Ανδρέα Ταρλαντά με ενέργειες του Συλλόγου μας ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Φθιώτιδας κ.κ.Νικόλαος σας τοποθέτησε ιερέα στο Μαρτίνο (ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 36). Με την άφιξή σας εγώ προσωπικά έγραψα τα καλύτερα λόγια για εσάς (ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 37). Επανέρχομαι όμως στην επιστολή σας, δεν μπορώ ακόμη δυστυχώς να την κατανοήσω. Υποτιμάτε την νοημοσύνη όλων των Μαρτιναίων, έχετε τρελάνει όλο το Μαρτίνο με μια προμελετημένη ψευδολογία και με μια συμπεριφορά που προκαλεί [“εμείς έτσι την λέμε”] και δεν συνάδει με την ταπεινότητα του λειτουργήματός σας. Τρία χρόνια παρουσίας στο Μαρτίνο και μάθατε ότι οι περισσότεροι Μαρτιναίοι τον Ι.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου το ονομάζουν “Παναγίτσα” (γεωγραφικό προσδιορισμό ξεχάσατε) και εμείς με εξήντα χρόνια παρουσίας γνωρίζουμε την περιοχή και τον Ι.Ν. “Παναγία”, μάλλον ή δεν ξέραμε τι να κάνουμε και είπαμε ας ασχοληθούμε και με τον παπά του χωριού μας ή χρειαζόμαστε ψυχολογική υποστήριξη. Εσείς είστε υπεύθυνος για όλες τις αποφάσεις και γενικά για ότι γίνεται και αφορά την Εκκλησία του Μαρτίνου, μην μεταφέρετε την ευθύνη σε άλλους. Και για τελευταία φορά επιμένω διότι δεν είναι τόσο απλό το θέμα όσο φαίνεται. Σε προσωπικό επίπεδο ο καθένας μας την Παναγία την ονομάζει όπως η ψυχή του το ορίζει. Η περιοχή όμως και ο Ι.Ν. χαρακτηρίζονται με το όνομα “Παναγία” στο Εθνικό Κτηματολόγιο, στα συμβόλαια και σε όλα τα δημόσια έγγραφα, φανταστείτε στο μέλλον να χρειάζονται οι ιδιοκτήτες κτημάτων της περιοχής να προσφύγουν στα Δικαστήρια για να αποδείξουν ότι η “Παναγίτσα” είναι ίδια με την περιοχή “Παναγία”.

Πάτερ Ανδρέα, απορώ και εξίσταμαι από την έλλειψη διάθεσης συνεργασίας, επίλυσης του προβλήματος και ειλικρίνειας. Παρόλα αυτά θα σας υπενθυμίσω ότι είστε ο ιερέας όλων των Μαρτιναίων των απανταχού Μαρτιναίων και ως τέτοιος οφείλετε να ενεργείτε, με πλήρη συνείδηση της ευθύνης για ένα Μαρτιναίικο ποίμνιο ενωμένο με τα δεσμά της αγάπης, της ομόνοιας και της εκτίμησης προς το πρόσωπό σας.

Αριστείδης Κ.Κούρος

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που έστειλαν τη συνδρομή τους για το 2017. Παρακαλούμε όσους δεν την έχουν στείλει να τη στείλουν μαζί με τη συνδρομή του 2018 για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η λειτουργία του Συλλόγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 2018: 10€

ΛΟΓ/ΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: ALPHABANK 298002320000670

IBAN: GR6001402980298002320000670

BIC: CRBAGRAA, ή στα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου.

Ή ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΜΒΟ Ή ΞΗΛΩΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟ ΕΚΤΡΩΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΙΔΑΝΙΚΟ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟ ΤΡΟΧΑΙΟ

κ.Δήμαρχε

κ.Αντιδήμαρχε

κ.Πρόεδρε της τοπικής κοινότητας

Έχετε περάσει χιλιάδες φορές από το συγκεκριμένο σημείο οπότε δεν χρειάζεται περιγραφή. Όμως η σοβαρότητα της κατάστασης καθιστά σκόπιμη και αναγκαία την επισήμανση του προβλήματος. Και τονίζουμε ότι: **η έλλειψη φωτισμού, διαγράμμισης και σήμανσης σε συνδυασμό με αυτό το κατασκευαστικό έκτρωμα** δημιουργείται στο συγκεκριμένο σημείο προϋπόθεση για γέννηση σοβαρού τροχαίου ατυχήματος.

Ευτυχώς η τύχη και η βοήθεια του Θεού μας σώζουν μέχρι σήμερα.

Αυτά τα λίγα με την ελπίδα για ευαισθητοποίηση και παρέμβαση σας.

Αριστείδης Κ. Κούρος

Θωμάς Γ. Καραμέρης

Αποσπάσματα που αφορούν το Μαρτίνο του έτους 1870 περίπου, από το βιβλίο “Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ” εκδόσεις “ΕΣΤΙΑ”, αγνώστου συγγραφέως

χωρίς να αισθάνωμαι πολύ τον κάματον και το εσπέρας, όταν εφάνη το Μαρτίνι, όπου έπρεπε να μας δώσουν κονάκια, εγώ πρώτος έτρεξα εις τα κάτω από τον λόφον φρέατα να σβύσω την δίψαν μου, ζητών ύδωρ από τας κόρας του χωριού, αι οποίαι εκείνην την ώραν ηντλούν το

Εναντίον των φόβων μου και των ελπίδων των συντρόφων μου, οι οποίοι είχαν σχεδόν την βεβαιότητα, ως εγώ τον φόβον, ότι δεν θα ήμπορουν να τους ακολουθήσω με ευκολίαν εις πορείαν επίπονον, μολαυτά εβάδιζον κάλλιστα
χρησιμοποιούν εις τας οικογενείας των και επότιζον κάθε μία τα ζώα της. Αλλά φεύ! υποδοχή ως του Έλιξερ δεν με επερίμενεν εις το φρέαρ. Δεν είχαν, ναι μεν, ως εκείνος καμήλους μαζί μου, και μα την αλήθειαν ούτε ορεξιν είχαν δι' άλλον, καθώς εκείνος, να εκλέξω κορίτζι, αλλά εδίψων και έπρεπε να πιώ. Εκείναι, όταν με είδον μακρόθεν ακόμη τρέχοντα εις το φρέαρ, είτε αγνοούσαι τον σκοπόν μου και φοβηθήσαι, είτε εννοούσαι και δυστρόπουςαι, άλλη εις το μουλάρι ανέβη να φύγη, άλλη οπίσω από το ζωντόβολον ή το βώδι εκρύφθη, άλλη εις το απέραντον ξύλον ήτοιμάσθη να αναβή, το οποίον εκράτει εις την μύτην του τον κάδον αλλά και ο κάδος αυτός είχε γίνει άφαντος. Ματαιώς εξάντλησα όλην μου την εύγλωπτιάν και όλας όσας εγνώριζα τας χειρονομίας• ο,τι ήμπορεσα να ελκύσω ήτο δύο τρία "σκάμ" από εδώ και από εκεί. Ενώ τα "σκάμ" ήντηχουν άκομη, εφθασεν ο

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΛΟΚΡΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Σήμερα την Τρίτη 23 Ιανουαρίου 2018 το Δημοτικό Συμβούλιο Λοκρών μετά από πρόσκληση του Κου Προέδρου και εισήγηση του Κου Δημάρχου, μετά από την είδηση του Θανάτου του Θεόδωρου Καραμέρη, πρώην Δημάρχου Οπουντίων,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

- Να εκφραστούν τα θερμά συλλυπητήρια προς την οικογένεια του αποθανόντα τέως Δημάρχου Οπουντίων, Θεόδωρου Καραμέρη
- Να κατατεθεί στεφάνι στη σορό του εκλιπόντα
- Να παραστεί αντιπροσωπεία του Δ.Σ. Λοκρών κατά την εκφορά του νεκρού
- Να δοθεί το όνομα του εκλιπόντος σε δρόμο ή πλατεία της Τ.Κ. Μαρτίνου
- Η ταφή του να γίνει με Δημοτική δαπάνη
- Να δοθεί αντίγραφο του παρόντος στην οικογένεια του εκλιπόντος.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου των Εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναιών “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ” συνήλθε εκτάκτως την Δευτέρα 22 Ιανουαρίου 2018 και ώρα 08 μ.μ στα γραφεία του Συλλόγου μετά την θλιβερή είδηση του θανάτου του ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΘ. ΚΑΡΑΜΕΡΗ.

Ο εκλιπών ασχολήθηκε με την τοπική αυτοδιοίκηση από το 1960 και για σαράντα χρόνια υπηρέτησε το Μαρτίνο από την θέση του Συμβούλου του Προέδρου και του Δημάρχου.Ο Σύλλογος μας ως ύστατο φόρο τιμής.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

- Να εκφρασθούν τα Θερμά συλλυπητήρια προς την οικογένεια του αποθανόντα.
- Να παραστεί εκπρόσωπος του Συλλόγου κατά την εκφορά του νεκρού.
- Να δημοσιευθεί το παρόν ψήφισμα στην εφημερίδα “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΔΩΡΕΕΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ 2018

ΝΙΚΟΣ Ι. ΣΤΑΦΑΝΟΥ	50€
ΑΘΗΝΑ ΓΙΑΓΚΟΥ	20€
ΣΠΥΡΟΣ Ν. ΘΕΟΔΩΡΟΥ	10€

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναιών “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”

Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
Αθήνα 10680

Α.Φ.Μ. 9998-2875

Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών

web site: www.martino.gr

e-mail: aias@martino.gr

Εκδότης:

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:
Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6945818191

Διευθυντής

Θωμάς Γ. Καραμέρης
Ι. Δροσοπούλου 237, Αθήνα
Τηλ.: 6976006224
Συντάσσεται με τη βοήθεια των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:
Τσουλουχάς Γιώργος

Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100
Τηλ.: 6932146695
e-mail: tsoulouhas@gmail.com
www.justweb.gr

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις του υπογράφοντα.
Κείμενα - επιστολές υβριστικού περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

Ο ΜΙΛΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΟΤΩΝΑ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γεώργιος
Α. Πούλιος
Επίτιμος Δικηγόρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

Την αρχαιότητα ολόκληρη η Ν. Ιταλία και η Σικελία, ονομάζετο «ΕΛΛΑΣ ΜΕΓΑΛΗ» (ΗΛΙΟΣ, τομ. Θ, σελ. 33).

Μεταξύ των πάρα πολύ γνωστών πόλεων ήταν και η περίφημος πόλις ο ΚΡΟΤΩΝΑΣ, πλησίον της σημερινής Καλαβρίας.

Στον Κρότωνα μεταξύ των πολλών αθλητών γεννήθηκε και ο περίφημος Ολυμπιονίκης ΜΙΛΩΝ. (ΗΛΙΟΣ, τομ. ΙΒ', σελ. 492).

Διακρίθηκε εις την πάλη. Κέρδισε σε 6 Ολυμπιακούς. Σε 2 Πυθικούς. 9 φορές στη Νεμέα και 10 στα Ίσθμια. (ΗΛΙΟΣ, τομ. ΙΕ, σελ. ΙΙΙ).

Οι περισσότεροι ιστορικοί συμφωνούν, ότι ο Μίλων πα-ραμένει μέχρι σήμερα ο μεγαλύτερος παλαιστής και μαχη-τής, σε οποιοδήποτε πολεμικό άθλημα, που έχει γνωρίσει ο κόσμος.

Το ύψος του και οι φυσικές του διαστάσεις ήταν τρομακτικές και η δύ-ναμή του και η τεχνική του τέλειες, σε σημείο πολλοί πίστευαν, ότι ήταν γιος του Δία.

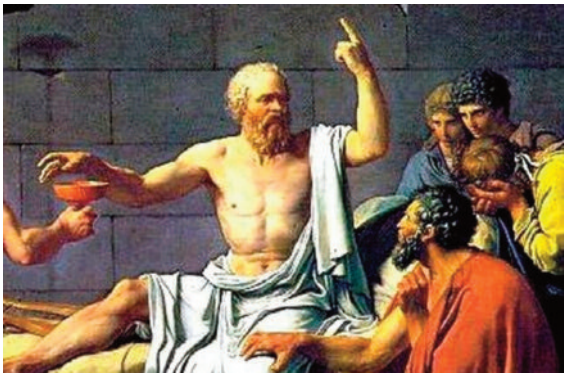
Λέγεται, ότι έτρωγε πάνω από 8 κιλά κρέας κάθε μέρα. Έλεγαν ότι κά-ποτε κουβάλησε ένα μεγάλο ταύρο στους ώμους του, μέσα, στο Ολυμπιακό στάδιο, όπου τον έσφαξε και τον έφαγε όλο.

Ο Μίλων ήταν μουσικός και ποιητής και μαθητής του μαθηματικού και φιλόσοφου Πυθαγόρα.

Ντυμένος σαν τον Ηρακλή με λεοντή και κρατώντας ρόπαλο, μαζί με τους συμπατριώτες του Κροτωνιάτες, τους οδήγησε εναντίον των Συβαριτών και νίκησαν. (ΔΟΜΗ, τομ. 10ος, ελ. 352).

Οι πληροφορίες τον θέλουν πολύ δυνατό. Τρέχοντας μια άμαξα την σταμάτησε με το ένα χέρι. Το τέλος του ήταν πολύ οικτρό, τον φάγανε τα άγρια θηρία. Το άγαλμά του βρίσκεται στο Λούβρο. Γεννήθηκε μεταξύ 540 και 516 π.Χ. (Πάπυρος – Λαρούς, τομ. 10ος, σελ. 67).

Το σοφό τεστ του Σωκράτη

Το σοφό τεστ του Σωκράτη... που πρέπει να το εφαρμό-ζουμε κι' εμείς...

Μια μέρα, εκεί που ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Σωκρά-της έκανε τη βόλτα του στην Ακρόπολη, συνάντησε κά-ποιον γνωστό του, ο οποίος του ανακοίνωσε ότι έχει να του πει κάτι πολύ σημαντικό

που άκουσε για κάποιον από τους μαθητές του. Ο Σωκράτης του είπε ότι θα ήθελε, πριν του πει τι είχε ακούσει, να κάνουν το τεστ της "τρι-πλής διύλισης".

"- Τριπλή διύλιση;" ρώτησε με απορία ο γνωστός του.

- Ναι, πριν μου πεις τι άκουσες για το μαθητή μου θα ήθελα να κά-τσουμε για ένα λεπτό να φιλτράρουμε αυτό που θέλεις να μου πεις.

- Το πρώτο φίλτρο είναι αυτό της αλήθειας. Είσαι λοιπόν εντελώς σί-γουρος ότι αυτό που πρόκειται να μου πεις είναι αλήθεια;

- Ε... όχι ακριβώς, απλά το άκουσα όμως και...

-Μάλιστα, άρα δεν έχεις ιδέα αν αυτό που θέλεις να μου πεις είναι αλή-θεια ή ψέματα.

- Ας δοκιμάσουμε τώρα το δεύτερο φίλτρο, αυτό της καλοσύνης. Αυτό που πρόκειται να μου πεις για τον μαθητή μου είναι κάτι καλό;

- Καλό; Όχι το αντίθετο μάλλον...

- Άρα, συνέχισε ο Σωκράτης, θέλεις να πεις κάτι κακό για τον μαθητή μου αν και δεν είσαι καθόλου σίγουρος ότι είναι αλήθεια. Ο γνωστός του έσκυψε το κεφάλι από ντροπή και αμηχανία.

- Παρόλα αυτά, συνέχισε ο Σωκράτης, μπορείς ακόμα να περάσεις το τεστ γιατί υπάρχει και το τρίτο φίλτρο. Το τρίτο φίλτρο της χρησιμότητας. Είναι αυτό που θέλεις να μου πεις για τον μαθητή μου κάτι που μπορεί να μου φανεί χρήσιμο σε κάτι; – Όχι δεν νομίζω...

- Άρα λοιπόν αφού αυτό που θα μου πεις δεν είναι ούτε αλήθεια, ούτε καλό, ούτε χρήσιμο, γιατί θα πρέπει να το ακούσω; Ο γνωστός του έφυγε ντροπιασμένος,έχοντας πάρει ένα καλό μάθημα...

Μήπως είναι καιρός να βάλουμε κι εμείς αυτό το σοφό τεστ στη ζωή μας;

Αυτό είναι το μέλλον της αρθροπλαστικής

Γεώργιος Δημάκης, Ορθοπαιδικός Χειρουργός, εξειδικευμένος στις ελάχιστα επεμβατικές χειρουργικές τεχνικές των κάτω άκρων.

Η ολική αρθροπλαστική ισχίου έχει μια ιστορία περίπου 7 δεκαετιών, και είναι η επέμβαση που έχει ένδειξη στις παθήσεις που καταστρέφουν τον χόνδρο της άρθρωσης του

ισχίου και δημιουργούν αρθρίτιδα σε αυτήν. Τα κύρια συμπτώματα της νόσου είναι η δυσκαμψία, η

δυσχέρεια στη βάδιση και ο πόνος, ο οποίος σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει και στην ηρεμία ή κατά τον ύπνο (νυχτερινός πόνος).

Πολλά άρθρα έχουν γραφτεί για την επέμβαση αυτήν και για την εξέλιξή της, η οποία είναι οι MIS τεχνικές. Όλες οι νέες MIS τεχνικές του ισχίου έχουν σαν στόχο την καλύτερη εμφύτευση των υλικών, με την ελάχιστη δυνατή καταστροφή των μαλακών μορίων γύρω από την άρθρωση και την γρηγορότερη αποκατάσταση του ασθενή με ελαχιστοποίηση των πρώιμων και όψιμων επιπλοκών.

Οι ελάχιστα επεμβατικές τεχνικές:

1. Ελαχιστοποιούν το μέγεθος του χειρουργικού τραύματος
2. Ελαχιστοποιούν την απώλεια αίματος κατά και μετά το χειρουργείο
3. Ελαχιστοποιούν τον μετεγχειρητικό πόνο
4. Προσφέρουν το καλύτερο λειτουργικό αποτέλεσμα
5. Συμβάλουν στην ταχύτερη μετεγχειρητική αποκατάσταση
6. Ελαττώνουν τις μετεγχειρητικές επιπλοκές
7. Τέλος, εξασφαλίζουν την ταχύτερη έξοδο του ασθενούς από το νοσοκομείο και την γρηγορότερη επάνοδο στην καθημερινή του ζωή και την εργασία του.

Στις ΗΠΑ η εξέλιξη των ελάχιστα επεμβατικών ορθοπαιδικών χειρουργικών τεχνικών, μαζί με την ανάπτυξη στις αναισθησιολογίας (περιοχική αναισθησία) και την κατανόηση και την εκπαίδευση του ασθενούς σχετικά με την αποκατάστασή του, έχουν φέρει επανάσταση στις ολικές αρθροπλαστικές του ισχίου και του γόνατος.

Ειδικότερα, όσον αφορά στις αναισθησιολογικές τεχνικές, χρησιμοποιούνται πλέον περιοχικές τεχνικές, περιφερικότερα στις επισκληρίδιου. Αντί δηλαδή να χορηγείται τοπικό αναισθητικό στην σπονδυλική στήλη και να αποκλείονται (αναισθητοποιούνται) συλλήβδην όλα τα νεύρα (αμφοτερόπλευρα) από την οσφύ και κάτω, χορηγείται τοπικό αναισθητικό και αναισθητοποιούνται μόνο τα νεύρα, τα οποία νευρώνουν την περιοχή που πρόκειται να χειρουργηθεί.

Για να καταστεί αυτό δυνατόν τα νεύρα εντοπίζονται από εξειδικευμένο αναισθησιολόγο με υπερήχους και ακολουθεί η έγχυση του φαρμάκου ή η τοποθέτηση λεπτού καθετήρα που εξασφαλίζει συνεχή χορήγηση τοπικού αναισθητικού και αναλγησία για όσο χρονικό διάστημα κριθεί απαραίτητο. Με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται καλύτερη διεγχειρητική αιμοδυναμική σταθερότητα, αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση του μετεγχειρητικού πόνου και γρηγορότερη κινητοποίηση του ασθενούς, έχοντας συγχρόνως λιγότερες επιπλοκές, αφού αποφεύγεται ο χειρισμός στις σπονδυλικής στήλης και του νωτιαίου μυελού.

Πιο συγκεκριμένα μπορεί να εφαρμοσθεί αποκλεισμός:

1. Του οσφυϊκού πλέγματος νεύρων, με οπίσθια προσπέλαση. Η χορήγηση του τοπικού αναισθητικού γίνεται στην οσφύ, αλλά μακριά από την σπονδυλική στήλη.
2. Των τελικών κλάδων του οσφυϊκού πλέγματος (μηριαίο νεύρο, θυροειδές νεύρο, μηροδερματικό νεύρο). Η έγχυση του τοπικού

αναισθητικού γίνεται στην προσθία επιφάνεια του μηρού.

3. Του ιερού πλέγματος νεύρων, με οπισθία προσπέλαση.
4. Των νεύρων που βρίσκονται στο κανάλι των προσαγωγών μυών (για ολική αρθροπλαστική γόνατος)
5. Των τελικών κλάδων του ισχυακού που νευρώνουν το γόνατο (i-pack block, για ολική αρθροπλαστική γόνατος)
6. Του ισχιακού νεύρου με διάφορες προσπελάσεις (για ολική αρθροπλαστική γόνατος)
7. Των τελικών νευρικών κλάδων που νευρώνουν την άρθρωση με τοπική διήθηση με τοπικό αναισθητικό κατά την διάρκεια στις χειρουργικές επέμβασης (γίνεται από τον χειρουργό, είτε στην κατ' ισχίο, είτε στην άρθρωση του γόνατος).

Αναισθησία και μετεγχειρητική αναλγησία

Η σύγχρονη αναισθησιολογική αντιμετώπιση της ολικής αρθροπλαστικής ισχίου (και γόνατος) απαιτεί πολύ καλή μετεγχειρητική αναλγησία, που να μην συνοδεύεται από στις επιπλοκές (π.χ ναυτία, έμετος) και να μην προκαλεί παράλυση ή αδυναμία του κάτω άκρου. Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να επιτευχθεί η άμεση κινητοποίηση του ασθενούς χωρίς πόνο και αλλά και χωρίς τον κίνδυνο πτώσης και τραυματισμού όταν ο ασθενής σηκωθεί από το κρεβάτι του και περπατήσει. Αυτό επιτυγχάνεται με στις κατάλληλους συνδυασμούς των προαναφερόμενων νευρικών αποκλεισμών (blocks) σε συνδυασμό με από του στόματος χορηγούμενα παυσίπονα (multimodal analgesia) ενώ αποφεύγονται εντελώς τα οπιοειδή καθώς και η επισκληρίδιος αναισθησία.

Στις μέρες μας σε πολλά ορθοπαιδικά κέντρα, στην άλλη μεριά του Ατλαντικού, οι ασθενείς οι οποίοι υποβάλλονται σε αυτές στις επεμβάσεις είναι εξωτερικοί ασθενείς! Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει στις επιστημονικές έρευνες και υπάρχουν μεγάλες ομάδες ασθενών που έχουν χειρουργηθεί με ολική αρθροπλαστική ισχίου ή γόνατος και την ίδια μέρα πηγαίνουν στο σπίτι τους.

Ο Δρ. Richard Berger του νοσοκομείου Rush Medical Center στο Σικάγο ανακοίνωσε μια μεγάλη σειρά ασθενών (537), οι οποίοι υπεβλήθησαν σε ολική αρθροπλαστική ισχίου ή γόνατος, την περίοδο Ιανουαρίου – Ιουνίου 2012. Από στις οι 526 ασθενείς (98%) πήραν εξιτήριο την ίδια ημέρα ενώ οι 11 ασθενείς (2%) παρέμειναν στο νοσοκομείο περισσότερο από μία ημέρα. Σήμερα, στο συγκεκριμένο νοσοκομείο, οι ασθενείς που αντιμετωπίστηκαν σαν εξωτερικοί ασθενείς ξεπερνούν στις 6.000!

Τα χαρακτηριστικά της τεχνικής AMIS
Στην προσπέλαση του ισχίου η μοναδική MIS τεχνική είναι η AMIS (anterior minimal invasive surgery). Πέραν της τομής του δέρματος, η AMIS είναι η τεχνική η οποία σέβεται στις μύες και τα νεύρα πηγαίνοντας στα μεσομύρια διαστήματα και το πιο σημαντικό τα μεσονεύρια διαστήματα δηλαδή ανάμεσα στις ζώνες που νευρώνονται από το μηριαίο και το γλουτιαίο νεύρο. Σε πάνω από 150.000 ανθρώπους έχει εφαρμοστεί η AMIS με πολύ καλά αποτελέσματα.

Τα πλεονεκτήματα της AMIS του ισχίου είναι:

1. Μικρή τομή του δέρματος (6-8 εκ.)
 2. Μειωμένος έως μηδενικός μετεγχειρητικός πόνος.
 3. Μειωμένος κίνδυνος μετεγχειρητικής χωλότητας.
 4. Μειωμένη έως και μηδενική πιθανότητα μετεγχειρητικού εξαρθήματος.
 5. Μειωμένη παραμονή στο νοσοκομείο.
 6. Μειωμένη απώλεια αίματος.
 7. Μικρότερη περίοδος αποκατάστασης.
 8. Γρηγορότερη επάνοδος στις καθημερινές δραστηριότητες.
- Τέλος, η AMIS γίνεται μόνο από εξειδικευμένους χειρουργούς που έχουν την ανάλογη επάρκεια και πιστοποίηση.

Η Αρετή της ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

συντετμημένο κείμενο του Άκη Ν. Λιλιόπουλου Καθηγητού-Πρωτοψάλτου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών από το site της Ι.Μητροπόλεως Κωνσταντίας Αμμοχώστου

Ελεημοσύνη είναι η αμέριστη και απλόχερη αυτοθυσία προς τον συνάνθρωπο μας.

Είναι με άλλα λόγια η έμπρακτη εκδήλωση αγάπης προς τον συνάνθρωπό μας.

Σημαίνει ότι σπλαγχνίζομαι και ελεώ κάποιον. Συνήθως εννοούμε την υλική προσφορά προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο μας (είτε από το πείσσευμα, είτε από το υστέρημα μας). Δεν είναι όμως αποκλειστικά και μόνο αυτό.

«Η ελεημοσύνη είναι πρωτίστως αρετή της καρδιάς και δευτερευόντως των χειρών».

Δεν πρέπει λοιπόν να σκεφτεί κανείς ότι μη έχοντας υλικά αγαθά δεν μπορεί να κάνει ελεημοσύνη

Διότι ελεημοσύνη είναι και ένα ποτήρι κρύο νερό που θα προσφέρουμε στο όνομα του Χριστού.

Ελεημοσύνη είναι και μία ευχή που θα κάνουμε στον Χριστό για κάποιον αδελφό μας.

Ελεημοσύνη είναι και η λύπη που θα δοκιμάσουμε για μία δοκιμασία ή αρρώστια του αδελφού μας.

Ελεημοσύνη είναι η συμπάρασταση σε μία δύσκολη στιγμή του συνανθρώπου μας.

Ελεημοσύνη είναι η συμμετοχή του εαυτού μας, στις δυσκολίες των συνανθρώπων μας.

Ελεημοσύνη είναι να είσαι «άνθρωπος» και να έχεις ψυχή και καρδιά.

«ὁ ἀτιμάζων πένητας ἀμαρτάνει, ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός» (Παροιμ. 14,21). Σε άλλο σημείο αναφέρεται «δανείζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ.» (Παροιμ. 19,17).

Στους μακαρισμούς στο ὅρος των Ελαιών, ο Κύριος είχε τονίσει εμφαντικά: «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.» (Μτθ. 5,7).

Ο πέμπτος μακαρισμός του Κυρίου αναφέρεται στους ελεήμονες: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Ο Ιησούς Χριστός ο οποίος μακαρίζει τους ελεήμονες, είναι ο ἴδιος οἰκτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος, πολυέλεος και πολυεύσπλαχνος κατά τον λόγο του προφήτου Δαβίδ.

Αφού όμως ο Θεός είναι ελεήμων και μας προτρέπει να γίνουμε κι εμείς ελεήμονες, επομένως μας προτρέπει να ομοιάσουμε σε Αυτόν.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, που είναι ελεήμων, είναι μιμητής του Κυρίου. Ο ιερός Χρυσόστομος λέγει ότι η ελεημοσύνη είναι μεγάλο αγαθό και δώρο του Θεού και όταν την εξασκούμε μας εξομοιώνει, κατά το δυνατόν, με τον Θεό.

Και συνεχίζει ο Άγιος: «Η ελεημοσύνη είναι σπουδαιότερο από το να ανασταίνει κανείς νεκρούς.

Διότι είναι πολύ πιο σπουδαίο να δώσεις τροφή στον Χριστό που πεινά, παρά να αναστήσεις νεκρούς στο όνομα του Χριστού. Στην πρώτη περίπτωση εσύ ευεργετείς τον Χριστό, στην δεύτερη περίπτωση ο Χριστός ευεργετεί εσένα.

Και αμείβεται κανείς όταν ευεργετεί, όχι όταν τον ευεργετούν. Η δε αμοιβή την οποία μας δίδει ο Χριστός για την ελεημοσύνη που κάνουμε στο όνομα Του, είναι το μέγα Του...έλεος».

Ο ελεήμων άνθρωπος προσφέρει ανθρωπίνη αγάπη στον αδελφό του και δέχεται από τον ελεήμονα Χριστό το θείο έλεος.

Προσφέρει στον αδελφό του αγαθά φθαρτά και πρόσκαιρα και δέχεται αγαθά θεία και αιώνια.

Όσο περισσότερο ανοίξουμε την καρδιά μας και δώσουμε την αγάπη μας στους αδελφούς μας, δηλαδή στους αδελφούς του Χριστού, τόσο περισσότερο θα δεχθούμε μέσα μας την δική Του αγάπη.

Αν μετατρέψουμε την καρδιά μας σε μία πηγή από όπου αναβλύζει η αγάπη προς τους αδελφούς, τότε θα τρέξει και προς εμάς το θείο έλεος από την πηγή του ελέους, τον Χριστό. Ο Θεός, λέγει ο ιερός Χρυσόστομος, ζητά από εμάς να λάβει αφορμή, για να μάς προσφέρει όλα τα αγαθά Του. Όταν επομένως κανείς ξοδεύει για ελεημοσύνη, τότε πλουτίζει, τότε είναι μακάριος και τρισμακάριος. Όταν η καρδιά μας εκχυλίζει το έλεος, τότε έχουμε στην κατοχή μας όλα τα πλούτη του Θεού τα ουράνια.

Όμως ο Θεός δεν θέλει απλώς και μόνο να ελεούμε τους αδελφούς μας. Θέλει να πράττουμε την ελεημοσύνη χαρούμενα, με ανοιχτή καρδιά. Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος.

Εκείνος που συμπαραστέκεται στον αδελφό του και πιστεύει ότι ο αδελφός του είναι ο ίδιος ο Χριστός, πρέπει να χαίρεται που αξιώνεται να εργάζεται το έργο της αγάπης. Διότι είναι παράλογο να ανακουφίζουμε τον πόνο του αδελφού μας και εμείς να λυπούμαστε. Εκείνος που ενεργεί την ελεημοσύνη με τον τρόπο που θέλει ο Θεός, χαίρεται πάντα και ευχαριστεί τον Κύριο για ο,τι μπόρεσε να κάμει.

Στο πρόσωπο του αδελφού του που βοηθά, βλέπει τον Κύριο και το γεγονός αυτό δίνει φτερά στην ψυχή του και φθάνει ψηλά στους ουρανούς.

Εκεί ακούει, όπως ο εκατόνταρχος Κορνήλιος, τον αγγελικό λόγο: «Οι προσευχές σου και οι ελεημοσύνες σου ανέβηκαν στον ουρανό ως προσφορά ευπρόσδεκτος από τον Θεό». Διότι η ελεημοσύνη είναι πραγματικά μία θυσία δοξολογίας προς τον ελεήμονα Θεό. Και όπως παρατηρεί ο ιερός Χρυσόστομος, το θυσιαστήριο του ελεήμονος ανθρώπου, δεν είναι οικοδόμημα πέτρινο επάνω στο οποίο θυσιάζεται ο Χριστός, άλλα το ίδιο το πανάγιο Σώμα του Χριστού.

Κάθε αδελφός του Χριστού, οπουδήποτε και αν ευρίσκεται είναι ένα ιερό και άγιο θυσιαστήριο επάνω στο οποίο μπορούμε να προσφέρουμε την θυσία της αγάπης. Επομένως ο κάθε πτωχός αδελφός μας, όχι μόνον δεν πρέπει να περιφρονείται από εμάς, αλλά και να είναι πρόσωπο άξιο ευλάβειας και σεβασμού.

Ο αγιογραφικός λόγος τονίζει ότι ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεόν. Και ο χρυσορρήμων Πατήρ μας θέτει το ερώτημα: «Εάν ο Θεός δανείζεται από εμάς, επομένως είναι χρεώστης μας. Στην μέλλουσα ζωή, λοιπόν, θέλεις να έχεις τον Θεό κριτή ή χρεώστη;»

Ας αγαπήσουμε την ελεημοσύνη. Πραγματικά κανένα αγαθό δεν μπορεί να εξισωθεί με αυτήν. Αυτή μας καθαρίζει από τις αμαρτίες και μας χορηγεί το θείο έλεος, δηλαδή την σωτηρία. Όπως λέγει ο υμνητής της Άγιος Ιωάννης, στην μέλλουσα Κρίση «ενώ εσύ σωπαίνεις αυτή θα σε υπερασπίζεται. Ή, καλύτερα, ενώ εσύ σωπαίνεις, αμέτρητα στόματα ευχαριστούν για σένα. Λοιπόν τρέξε και αγόρασε την σωτηρία δια της ελεημοσύνης».

«Ελεημοσύνη εκ θανάτου ρύεται» (ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΤΣΑΚΙΡΗ, θεολόγου)
Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η κινητήρια δύναμη της σύγχρονης κοινωνίας είναι **Συνέχεια στη σελίδα 6**

Αποσπάσματα που αφορούν το Μαρτίνο του έτους 1870 περίπου, από το βιβλίο “Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ” εκδόσεις “ΕΣΤΙΑ”, αγνώστου συγγραφέως

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Μπάρμπα Τζούγκας και ήρχισε να ομιλή προς τας κόρας γλώσσαν την οποίαν εγώ δεν ήξευρον. Ήτο πολύγλωσσος ο φίλος! ήξευρε και αρβανίτικα. Έφθασε και το απόσπασμα, του οποίου πολλοί στρατιώται ήξευρον επίσης τα αρβανίτικα, και γενική συνδιάλεξις ήρχισε με τα "μίρ" και τα "τζί" και τα "μπερδί". Πόσον ελυπήθην τότε ότι οι γονείς μου δεν με έμαθον και τα αρβανίτικα, διά να λάβω και εγώ μέρος εις την συνδιάλεξιν! και όμως ο πάππος μου ημπορούσε κάλλιστα να με τα μάθη χωρίς διδάσκαλον, διότι άλλην γλώσσαν δεν ήξευρε καλά.

Είδον τας κόρας να καταβώσιν έπειτα μία μία, από τα ξύλα και τα μουλάρια, και να εξέλθωσιν από τα όπισθεν των ζώων. Επλησίασαν εις τα φρέατα και με μεγάλην προθυμίαν μάς έδωσαν εις όλους να πίνωμεν, ή μία από κάδον, ή άλλη από άσκον, ή τρίτη από την στάμναν της. Αφού εσβύσαμεν την δίψαν, εστείλαμεν ένα Δεκανέα με δύο στρατιώτας επάνω εις το χωρίον να δώση ειδησιν της αφίξεώς μας, διά να διορισθούν τα κονάκια, και οι άλλοι εδόθημεν εις τον χόρον περιμένοντες την ώραν του να αναβώμεν. Εδοθημεν είπον κακώς• πρέπει να είπω έδοθησαν οι άλλοι έκτος εμού διότι και τούτο δεν το ήξευρον, και κατά τούτο ήμην αμαθής πόλκας και καθρίλιας ήξευρον, άλλ' από ελληνικούς χορούς τίποτε. Όταν υποθέσαμεν ότι τα κονάκια ήσαν ήδη έτοιμα, εκινήσαμεν προς τα επάνω, και εφθασαμεν εις το μέσον τού χωρίου, εις την πλατείαν του, της οποίας τα κυριώτερα κτίρια ήσαν τού παπά το σπήτι και το μπακάλικο. Κατά φυσικόν λόγον ετρέξαμεν όλοι εις το μπακάλικο, άλλος διά καπνόν, άλλος διά ρακήν εκεί μας διένειμαν και τα γραμμάτια των κονακίων εις δύο δύο. Έγινε τότε ανάγκη να κάμω τον γραμματικόν και να αναγνώσω εις πολλά ζεύγη το όνομα τού οικοκυρίου, όστις έμελλε να τους δεχθή• από εικοσιέξ στρατιώτας δύο μόνον, εγώ και εις Θεσσαλονικεύς, Μανώλης ονόματι, ηξεύρομεν να αναγινώσκωμεν όχι διότι οι του εξωτερικού Έλληνες είναι περισσότερον φωτισμένοι από τούς του εσωτερικού, αλλά διότι έτυχε να είναι οι στρατιώται του αποσπάσματος μας γεννημένοι ποιμένες ή γεωργοί, εν ω από το έξωτερικον οι τοιούτοι δεν έρχονται εις την Ελλάδα διά να καταταχώσι στρατιώται.

- Ο Μανώλης και εγώ κατά τύχην τότε εσχηματίσαμεν ζεύγος δι' εν κονάκι. Τον Θεσσαλονικέα αυτόν, μολονότι ήμεθα συστρατιώται προ τόσοου καιρού, δεν τον εγνωρίζον καλά, διότι ήτον άνθρωπος αλλοκότου χαρακτήρος• πάντοτε κατηφής και μελαγχολικός, εκτελούσε την υπηρεσίαν του με μεγάλην ακρίβειαν, χωρίς ποτέ να δυστροπήση ή να εκφράση το παραμικρόν παραπτόνον αλλά σύναμα απόφευγε την συναναστροφήν όλων εν γένει των στρατιωτών και των ύπαξιωματικών ως έκ τούτου τού είχομεν δώσει εις τον Λόχον το επίθετον "κατζίκι". Εκείνο το εσπέρας, επειδή μάς έτυχε καλόν κονάκι με καλόν κρασί, έλυσε την γλώσσαν του και έγινεν ομηλιτικώτερος.

Το πρωί εξύπνησα ενωρίς, και αντί να εύρω εγώ τον ήλιον έξω, με εύρεν αυτός εις τούς δρόμους του χωρίου πλανώμενον διά να φθάσω εις την πλατείαν, και ακολουθούμενον από μεγάλον αριθμόν σκύλων κακών ματαίως εφώναζον με όλην μου την φωνήν διά να τούς φοβίσω και να τούς απομακρύνω, ή και να να φέρω εις βοήθειάν μου κανένα εκ των κατοίκων ούτε σκύλος ούτε κάτοικος εφαιnéτο έχων την διάθεσιν να με καθησυχάση. Ασυνείθιστος εις τοιούτου ειδους συνοδίαν, ήρχισα να σκέπτωμαι μα την αλήθειαν, ότι τα κακά εκείνα ζώα ήμπορούσαν και να με φάγουν, χωρίς κανείς να με λυπηθή

αλλά έκράτουν το όπλον και απόφασισα να πωλήσω ακριβά τας σάρκας μου. Έσταθην πρώτον, και έδειξα την λόγχην εις ολας σχεδόν τας κεφαλάς των κερβέρων τουτο αντί να τούς παρακινήση να υποχωρήσουν, άπ' εναντίας τούς ήρέθισε περισσότερον, και εις έξ αυτών ώρμησε με τα σωστά του επάνω μου. Του έστειλα τότε την σφαίραν του όπλου εις το στόμα, και ήτοιμάσθην να κάμω χρήσιν της λόγχης εις τούς άλλους ανάγκη όμως της χρήσεως αυτής δεν υπήρξε, διότι οι άλλοι όταν είδον τον σύντροφον των να πέση έρριψαν την ούράν εις τα σκέλη και όπου φύγη φύγη. Έκτοτε οσάκις άλλοτε ήρχετο εις το Μαρτίни απόσπασμα, εις το οποίον εύρισκομην και εγώ, οι κάτοικοι έφροντιζον να κρατώσι τούς σκύλους των δεμένων.

Απαλλαχθείς από την δυσάρεστον και επικίνδυνον εκείνην συνοδίαν, έφθασα εις την προ του μπακαλικού πλατείαν, όπου το απόσπασμα ήρχισε να συνέρχεται, χωρίς να προσκαλεσθή από την σάλπιγγα, διότι ο απόσπασματαρχης έκοιμάτο ακόμη. Δεν έβιάζετο ο άνθρωπος, επειδή ήξευρεν ότι μόνον επτά ωρών δρόμος μάς είχε μείνει έως την Άταλάντην. Ο Αρβανιτάκος με έπρωτεινε τότε να περιέλθωμεν το χωρίον έως ότου φθάσουν τα ξυπνητούρια του Λοχίου. Έπαραδέχθην την γνώμην του με εύχαρίστησιν, και ούτως οι δύο αφ' ού ήκολουθήσαμεν τον κατ' εύθειαν προς δεξιά δρόμον, έφθασαμεν εις την ανατολικήν άκραν του Μαρτινιού, όπου έτελείωνε στενή λιθόστρωτος οδός έρχομενη από τα Τοπόλια της Κωπαΐδος, και χρεωστούσα την ύπαρξίν της εις την τουρκοκρατίαν. Εμπρός μας έκτείνοντο λόφοι σύδενδροι, ύψούμενοι βαθμηδον καθ' όσον απόμακρύνοντο από ήμας. Αφ' ού έσταθμεν εκεί ολίγον, εστρέψαμεν προς το βόρειον μέρος και έπειτα προς το δυτικόν, από το οποίον και άνέβημεν το έσπέρας της προτεραίας. Η θέα από την δυτικήν πλευράν είναι μαγευτικωτάτη σοί φαίνεται ότι το χωρίον ύψούται εις σχήμα κώνου έν τω μέσω πεδιάδος, και από την άκραν του κώνου εις την οποίαν νομίζεις ότι εύρίσκεσαι, βλέπεις εμπρός σου κοιλάδα καλλιεργημένην από όλα τα σπαρτά του κόσμου, και παρ' έμπρος λόφους σκεπασμένους από άμπέλους, εις τας οποίας που και που φαίνεται του δραγάτη ή καλύβη. Άν παρατηρήσης κατ' εύθειαν κάτω, εις την γραμμήν των ποδών σου, θα ίδης την ζωήν του χωρίου εκεί συγκεντρωμένην διότι εκεί είναι τα φρέατα, όπου πρωί και έσπέρας κτήνη και άνθρωποι συναπαντώνται.

- Τί τα θέλεις, βλιάμη, με λέγει ο Αρβανιτάκος εδώ έπρεπεν ένας καφφενές, και ένας ναργιλές στο χέρι.

Ο Αρβανιτάκος ήτο τουρκομερίτης, άλλ' από ποίαν πόλιν ή ποιον χωρίον, ούτε ήξευρεν ούτε έφροντισε ποτέ να μάθη. Καθ' ήν στιγμήν εκείνος έκφραζε τον προς τον ναργιλέν έρωτα του, η σάλπιγξ ήχησε και έτρέξαμεν εις τον τόπον της συναθροίσεως. Οι σάκκοι ήσαν ήδη φορτωμένοι εις το προσκλητήριο άπαντησαμεν όλοι "παρών", και τότε "Εμπρός, μαρς"!

Μετά δύο σχεδον ωρών πορείαν έφθασαμεν εις Προσκυνάν, πρωτεύουσαν δήμου εις τον οποίον υπάγεται και το Μαρτίни, μολονότι αυτό έχει πληθυσμόν τρις άνωτερον από την πρωτεύουσάν του άλλ' εις το Μαρτίни οι άνδρες μόνον ομιλούν, ή ηξεύρουν να ομιλούν ελληνικά, εν ώ εις Προσκυναν κανείς δεν ήξεύρει λέξιν αρβανιτικην ώστε ή προτίμησις έγινε διά την γλώσσαν και όχι διά την έκτασιν ή τον πληθυσμόν.

Χωρίς να σταθώμεν εις Προσκυνάν, έπροχωρήσαμεν και εμείναμεν το γεύμα εις χωρίον κείμενον εν μεσω πεδιάδος,

και του οποίου το όνομα ελησμόνησα. Εκεί εφήσαμεν και εφάγομεν με τον Μπάρμπα Τζούγκαν κόταν, την οποίαν είχαν αγοράσει εις Μαρτίни από τον ξενήσαντά με χωρικόν. Ο Μπάρμπας έδυσαρεσθητη όταν ήκουσεν ότι την επλήρωσα με λεπτά στρογγυλά, και όμως τούτο δεν τον εμπόδισε να δείξη περισσοτέραν όρεξιν από έμε. Όταν κατόπιν του είπον ότι έπρωτεινα εις τον χωρικόν να πληρώσω και το φαγητόν το οποίον μάς έδωδεν εις το κονάκι με τον Μανώλην, έγινεν άλλος έξ άλλου, έβλασφήμησε χιλιάκις, και με κατάγγειλεν εις όλον το απόσπασμα ως ραδιούργον, και με κατηγορησεν εις τον αποσπασματάρχην ως προδότην των συμφερόντων του αποσπάσματος και της βασιλείας και μολαταύτα ενθυμούμαι ότι ο ταλαίπωρος χωρικός, είχεν όλην την διέθεσιν να δεχθή την προτασίν μου, άλλ' εφοβήθη το ξίφος τού Μανώλη ο οποίος έφοβέρισεν εκείνον, όταν είδεν ότι οι λόγοι του διά να με αλλάξη γνώμην δεν έπιτυγχανον πολύ.

- Αμή, "κυρ Δεκαεννέα", με έλεγεν ο χωρικός, σαν καλά είναι κάμποσα λεπτά να μου στρίψης το έχνος σάματες σου δόνει λουφέ.

Έβλεπε πολύ καλά ότι ήμην απλούς στρατιώτης άλλ' ήτο πονηρός ως όλοι οι χωρικοί, και ήθελε να με κολακεύση λέγων με Δεκανέα.

Περί τας τέσσαρας μετά μεσημβρίαν έφθασαμεν εις την μεγάλην βρύσην της Αταλάντης, δηλαδή εις την είσοδον της πόλεως• διότι χωρία και πολείς εις την Ελλάδα αρχίζουν από φρέαρ ή από βρύσην, καθώς εις την Βλαχίαν από καπηλείον. Νερόν και νερόν, είναι αληθές ή ποιότης μόνον και ενίοτε το χρώμα διαφέρει.

Την ενδεκάτην ημέραν άνεχωρήσαμεν από Προσκυνά διά να μεταβώμεν εις Μαρτίни. Η απόστασις εις πεζόν είναι μιας ώρας, ή μιας και ενός τεάρτου το πολύ. Είς ημάς εχρειάσθησαν την ημέραν εκείνην επτά ολόκληροι ώραι διότι ή γη ήτο σκεπασμένη από χιόνα, που μεν ένα πήχυν που δε και δύο και τρεις. Η προχώρησις διά μέσου τοσαύτης χιόνος έγινεν ούτως: Δύο εξ ημών προηγούνται, ό εις μετά τον άλλον, επάτουν δυνατά την χιόνα και ήνοιγον τον δρόμον εις τούς άλλους τους ακολουθούντας. Μετά δύο ή τρία λεπτά της ώρας οι δύο κείνοι άντικαθιστώντο από άλλους δύο, έπειτα αυτοί πάλιν από άλλους, και τοιουτοτρόπως μόνον υπήρξε δυνατόν να προχωρήσωμεν. Εννοείται ότι και εις εμέ ήλθε πολλάκις ή σείρα να τεθώ επι κεφαλής και να ανοίξω δρομον εις τους συντρόφους. Ουδέποτε αλλοτε ενθυμούμαι να εκοτίασε το σώμα μου περισσότερον από την ημέραν εκείνην και από τας στιγμάς εκείνας καθ' άς, προηγούμενος, το μεν εν σκέλος εβύθιζον με κόπον εις την χιόνα, το δε άλλο απέσυρον με δυσκολίαν από αυτήν. Ενθυμούμαι ακόμη ότι την ημέραν εκείνην ο ήλιος εφαιnéτο καθ' όλην του την λαμπρότητα, και ότι ως εκ τούτου ήμεθα ηναγκασμένοι να κρατώμεν τους οφθαλμούς ήμικλείστους άλλως εκινδυνεύομεν να τυφλωθώμεν τόσοον η χιών αστράπτει εις τον καθαρόν ήλιον.

Όταν έφθασαμεν εις Μαρτίни άπηυδημενοι και άθυμούντες, εύρομεν τους κατοίκους εις ανησυχίαν και φόβον μέγαν ευρισκόμενους. Προ τριών ήμερων είχε πέσει πολύ χιών προς τα Τοπόλια. Δύο κάτοικοι του Μαρτινιού, πλιάκος με την πλιάκα του, επανήρχοντο εκείθεν εις τον οίκον των. Ημισείαν ώραν μακράν του χωρίου των, αφ' ού με κόπον μέγαν έφθασαν, η γυνή, έγgyuos ούσα, απέκαμε μη δυνάμενη ούτε βήμα πλέον να προχωρήση. Έστειλε μόνον τον άνδρα της εμπρός διά να ζητήση βοήθειαν. Όταν αυτός εφθασεν, ή νύξ ήτο προχωρημένη,

κάνεις δεν ήθέλησε να δράμη εις βοήθειαν της γυναικός, άλλ' ούτε αυτός ήτον εις θέσιν να κάμη βήμα, διότι είχαν ήδη τον άριστερον πόδα όλον παγωμένον. Το να μη δράμη κάνεις εις βοήθειαν της γυναικός, να μεν ήτο σκληρόν και άπάνθρωπον, πλην εν μέρει και έδικαιολογείτο από την κατάστασιν του καιρού. Είς προχωρημενην νύκτα και με τόσην χιόνα, άλλην κατά γης άλλην υπέρ γης, ή τύχη μόνη θα έφερε τα βήματα ανθρώπου πλησίον της έγκαταλειφθείσης, και πιθανώτερον ήτο να απόπλανηθώσι, κινδυνεύοντες να παγώσωσιν οι εξερχόμενοι του χωρίου, ή να σώσωσιν εκείνην. Την επιούσαν ο καιρός είχε βελτιωθή, μολονότι Επιππτεν άκομη ολίγη χιών άλλ' ούτε την έπιούσαν ούτε την τρίτην ημέραν οί Μαρτιναίοι εξέηλθον. Υπέθεσαν ότι η πρώτη νύξ ήρκεσε να απόλιθώση την γυναικα, κατόπιν τούτου ένομισαν ότι έβρουκολάκισε, και από στιγμής εις στιγμήν επερίμενον τον βρυκόλακα εις το Μαρτίни. Ως εκ τούτου η ανησυχία και ο μέγας εκείνος φόβος των.

Της νυκτός το σκότος δεν ήτον άκομη όλον χυμένον επί της γης όταν έφθασαμεν εις το χωρίον, και όμως όλαί αί θύραι των οικιών ήσαν κλεισμένοι, και αυτό το μπακάλικον κατάκλειστον, και ούτε μία ψυχή εις τούς δρόμους, ούτε φωνή, ούτε εις τας φωνάς μας άκροασις.

Ηναγκάσθημεν να εισελθωμεν διά ρήξεως εις το μπακάλικον, και να άνασύρωμεν τον μπακάλην από πίθον, όστις άλλοτε περιείχεν έλαιον. Πολλή έχρειάσθη ώρα εως ότου πεισθή ότι βρυκόλακες δεν ήμεθα. Η φαντασία του και τούς βρυκόλακας έπολλαπλασίαζεν όσον του μυλωνά το αραβοσίτι.

Δεν επιθυμώ να έκτανθώ περισσότερον επί του αντικειμενου αυτού διά να μη φανώ γράφων ύπερβολάς και διηγούμενος παραμύθια. Προσθέτω μόνον, ότι έγινεν άναγκη κατοπιν να προστρέξωμεν εις πολλά μέσα και εις την βίαν ακόμη, διά να κατορθώσωμεν να μας άνοιχθώσιν αι θύραι των οικιών.

Το πρωί της έπιούσης ο απόσπασματαρχης κατέφυγεν εις τον βούρδουλαν, διά να στείλη τούς χωρικούς να άναζητησωσι και φέρωσι το πτώμα της γυναικός. Προσπειρήθησαν ότι ήκουσαν του βούρδουλα τας συμβουλάς, και εξέηλθον του χωρίου άλλ' άλλοι έστριψαν δεξιά και άλλοι αριστερά κάνεις δε έξ αυτών δεν έλαβε την πρέπουσαν διεύθυνσιν.

Τοσαύτη δεισιδαιμονία εκίνησε τον οίκτον συνάμα και την αποστροφήν μας προς αυτούς. Εν τούτοις το πτώμα της γυναικός έπρεπε να ταφή, και προς τούτο άλλο μέσον δεν υπήρχε πλέον ή να μεταβώμεν ημείς αυτοί να το ζητήσωμεν και να του αποδώσωμεν τα τελευταία χρέη. Τούτο και έγινε, και μάλιστα του απεδώσαμεν όχι μόνον χρέη, αλλά και τιμάς στρατιωτικής, πυροβολήσαντες έκαστος τρις εις το κοιμητήριον του χωρίου.

ΣΧΟΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
Ελευθερωμένος από την υποκρισία της αστικής "φιλανθρωπίας", ο Υπαξιωματικός δεν έχει καμιά δυσκολία να κοιτάζει κατάματα και δίχως παραπλανητικούς εξωραϊσμούς την τραχύτητα των φοβισμένων χωρικών: φοβισμένων από τούς ληστές που τούς καταδυναστεύουν και αδιάστακτα τούς εξοντώνουν, φοβισμένων από τις "δεισιδαιμονίες" τους Αρβανίτες ή όχι, οι κάτοικοι του Μαρτινιού που αφήνουν να πεθάνει μέσα στα χιόνια μια έγκυος γυναικα, και που υστέρα φοβούνται να τη μαζέψουν και να τη θάψουν επειδή "έβρουκολάκισε" είναι θύματα εκείνης της κατάστασης που είχε καταγγείλει ο Καλλιγάς, και που θα γίνει αντικείμενο μελέτης της νατουραλιστικής ήθογραφίας. Τρεις ημέρας μετά ταυτά έπεστρέψαμεν εις Αταλάντην.

Κάθε φωτογραφία... χίλιες αναμνήσεις

Γαμπρός: Γεώργιος Μ.Μπέρδος, Νύφη: Παναγιούλα Μπώκου -Μπέρδου, Δεξιά της νύφης ο Βασίλης Ν.Τράκος, Αριστερά του γαμπρού ο Γεώργιος Η. Ρόκος.

Πατόζα: μεγάλη μηχανή στάσιμη που δούλευε με την βοήθεια τρακτέρ. Ένας ιμάντας - λουρί μετέφερε την κίνηση από το τρακτέρ στην πατόζα. 1959 στο ζυγολόγιο ο Βασίλης Ν. Τράκος.

1947 Αρραβώνας της Χρυσούλας Ν. Τράκου με τον Δημήτριο Λουκά Παγώνα από το Κάστρο.

Από αριστερά: Χρυσούλα Ν. Τράκου, Δήμητρα Ιων .Κωτσαλά-Ευαγγέλου, Δέσποινα Αρ. Κούρου-Μαρκοπούλου, Βασιλική Λεωνίδα Παπαγκίκα οι υπόλοιπες άγνωστες.

1946 Πάσχα στο Μαρτίνο. Με το γκρά ο Θεμιστοκλής Σίδερης στο βάθος ο Αθανάσιος Ι. Παπαιωάννου (παπαΘανάσης).

1964 Καθαρά Δευτέρα στο καφενείο του Ανδρέα Παπαγκίκα. Από αριστερά:Αθανάσιος Κολένδρος, Κωνσταντίνος Νυδριώτης, Χρήστος Τσώνης, Γεώργιος Μπέρδος, Βαγγέλης Καραγιάννης. Πίσω και δεξιά ο ιατρός Σεραφείμ Μπώκος με τις κόρες του.

16 Αυγούστου 1956

Βόλτα προς τον Ανεμόμυλο.

Από αριστερά: Παναγιώτης Αρ. Καράλης, Νίκος Μπάθας, Κωνσταντίνος Νυδριώτης & Δημήτριος Αθ. Πολίτης

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: ΔΕΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΟΔ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΑΚΗ ΠΑ- ΓΩΝΑ (ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ ΤΗΣ ΘΗΒΑΣ) 1821 – 1971

το βιβλίο παραχώρησε ο Βασίλειος Νικ. Τράκος και τον ευχαριστούμε.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΑΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΕΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αγαπητέ μου κατά πολλά Γιωργάκη Παγώνα σε ακριβοχαιρετώ και σου φιλώ τα μάτια, και με το αγαπητόν μου γράμμα σου φανερώνω ότι εππειδή και δεν άδειασα δια να έλθω ο ίδιος από αυτού να σώσω ηξαίρης τα πράγματα, εξ αιτίας του πολέμου όπου καθημερινώς κάνω με τούς εχ- θρούς, τους οποίους με του Θεού την δύναμη τους χάλασα και τούς αφά- νισα σκοτώνοντας και τους έ-στειλα, όπου έφυγαν από εδώ τα τριγύρω κατά το Ζητούνι κι εγώ απάνω τους πολεμώ έως όπου τέλος εξολο- θρεύσω κατά κράτος με την δύναμιν του Ιησού Χριστού, και ύστερις θέλω έλθω εξάπαντος από αυτού. Τώρα όμως εδώ στέλνω τον αδελφόν μου καπετάν Μί-νιο Κατσικογιάννη, και ευθύς να συνάξης όσους ανθρώπους ημπορέσης και να πηγαίνης ως αυτού να τεθούν αυτού που διορίζω, έτσι θα φέρωμεν εις τη δουλειά μαζί μας όλον το γένος και θα λάβωμεν για έξοδα δόξα και από τον Θεόν και από την πατρίδα, πάντως μη φερθής διαφόρως και ούτε βγένεις από την αγάπην μου, και δεν θέλει είμασθε δούλοι, και θεόθεν υμέτερος.

1821 Ο αγαπητός σου
Ιουλίου 20 Δισσέος Αντρίτσου
Ξυλικοί Τ.Σ.
ΑΠΟΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΑΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΕΩΡ- ΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αδελφέ μου Γιωργάκη της Παγώνας σ’ ασπάζομαι αδελφικά· σου φανε- ρώνω ότι έλαβον το γράμμα σου και είπα δια τα υπό αυτού από του γερο- ψυχοπατέρα δια να σας κινήση μαζί με τους ανθρώπους σου από ζαϊρέν δια μερικές ήμερες και έγγραψα και στου Πατακιά αυτού όπου θα κυβερ- νηθήτε κατά την κουβέντα όπου είχα- μεν όπου δεν ήλθα ήτο εμπόδιον - έγινεν υπόδειξη να πολε-τμούμε κα- θημερινώς με τους μισερούς αγάδες και θα ειδούμε σε πέντε - έξη ήμερες τι θα κάμωμεν και πάλιν σας γράφω.
Υγίεναι 1822 Αυγούστου 2
Μοναστήρι Δαδίου
ο αδελφός σου (υπογραφή) Οδυσ- σεύς Αντρίτσου. Τ.Σ.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΑΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΕΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αδελφέ μου Γιωργάκη της Παγώνας σου φιλώ τα μάτια σου φανερώνω και ότι από τούς εδικούνες μας αν- θρώπους δεν ημπόρεσαν να βρουν στοργή, μόνον καταντούν ούλοι σαν γυναίκες και έστειλα στο Μαρτίνο και μου ύποσχέθηκαν αυτοί σιγρί να μας τούς δώκουν. Εσύ αύριο σύρε ως του Παύλου δια ν’ ανταμωθούμε.
1824 Ύγίεναι
Ιανουαρίου 3 ο αδελφός σου
Μαλεσίνα Όδυσσεας Ανδρίτσου
Τ. Σ.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΟΔ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΙΖΕΙ)

Ο αρχιστράτηγος καπετάν κυρ. Αν- δρούτσος προστάζω και διορίζω έτσι: Από Τοπόλια άνθρωποι είκοσι πέντε, από Καρδίτσα δέκα και από Κόκκινο δέκα πέντε να πάνε στο Κακόσι στο μύλο να φυλάξουν καλά τα παραθα- λάσσια εκείνα ασφαλώς να μην λεί- ψετε από όσα γράφω, τζεβράττη δεν μου δίδεται ο Γιωργάκης Παγώνας να αγρικέται Καπετάνιος.

Απριλίου 4 1824 Τ. Σ. (Στρογγυλή σφραγίδα,του αξιώματος)
ΑΠΟΔΟΣΗ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αδελφέ μου Γιωργάκη Παγώνα σου φιλώ τα μάτια σου φανερώνω ότι λα- βαίνοντας τον τασκερέν μου να μάσης όσους ημπορέσης και να έλ- θεις εδώ όσον το γληγορότερον.
Υγίαινε ο αδελφός σου
1824 Όδυσσεας Ανδρίτσου
Οκτωβρίου 2 Τ. Σ.
Δίστομον

Στον φάκελο γράφει: «Εις χείρας του Γιωργάκη Παγώνα όθεν τύχη».

ΑΠΟΔΟΣΗ ΕΚΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΘΗΒΩΝ

Αδελφοί μου προεστοί Τοπόλιας Καρδίτσης και Κοκκίνου και λοιποί των χωρίων της Θήβας αυτού στέλνω τον Γιωργάκην και να τον κουμαντάρετε από ζαϊρέν και θεόθεν υγιαίνετε.

Τη 5 Οκτωβρίου 1824 Δίστομον ο αδελφός σας Οδυσσεας Αντρίτσου Τ.Σ.

(Γ.Γ.) Λοιπόν μαζί με τον Γιωργάκην να προσέχετε έγνοια αυτού τον κόσμον από τούς Τούρκους και να βάζετε караулия παστρικά.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΕΒΔΟΜΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αδελφέ μου Γιωργάκη (Παγώνα) σε χαιρετώ έλαβον το γράμμα σου ομού και τα όσα μου έστειλες, ακόμη μου γράφεις εις αυτό, λαχταράς από τούς επιτηδείους όπως λες, αυτού, πάρτε τον αέρα τους.

1824 Ύγίεναι
Οκτωβρίου 19 Όδυσσεας Ανδρίτσου
Σπηλιά Τ. Σ.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΟΓΔΟΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ

Αδελφέ μου Γιωργάκη της Παγώνας σε χαιρετώ και σου φανερώνω ότι αυτού όπου στέλνω την μπαρούτη με τον ντασκερέ μου να τους δώσης τί- ποτις χέλια γράφοντάς μου και ότι μανθάνης από αυτού.

Υγίαινε ο αδελφός σου
1824 Όδυσσεας Ανδρίτσου
Ιανουαρίου 30 Τ. Σ.
Σούρπη

ΑΠΟΔΟΣΗ ΕΝΑΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΛΙΤΗ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟ

ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΓΩΝΑ
Αδελφέ μου Γιωργάκη της Παγώνας αδελφικώς σ’ ασπάζομαι και σου φα- νερώνω, έλαβα τα εξ χέλια και τα τρία ψάρια και σ’ ευχαριστώ σε σας χρ’ νους πολλου’ς τις απόκρηες, στον Μάρκο στους Προεστούς και σ’ όλους τους χωριανούς, αδελφικώς τους ασπάζομαι.

1825 Υγίεναι
Φεβρουαρίου ο Αδελφός σου
5, Μετόχι Όδυσσεας Ανδρίτσου
Οσίου Λουκά Τ. Σ.

Η Αρετή της ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

Συνέχεια από τη σελίδα 4
η οικονομία. Ο ψυχρός μάλιστα υπολογι- σμός της ζημιάς και του κέρδους θεωρεί- ται ρεαλισμός.

Όταν όμως η αναγκαία οικονομική άνεση γίνεται προτεραιότητα ζωής, τότε, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, περνάμε από την ανάγκη των χρημάτων στην αγάπη του πλούτου και τελικά γινόμαστε δούλοι στα χρήματα.
Έτσι το μέσο με το οποίο ελπίζαμε ότι θα κατακτούσαμε κάποια ελευθερία από τις ανασφάλειές μας γίνεται τύραννός μας. Γι’ αυτό το Πνεύμα του Θεού μας λέει ότι είναι καλύτερο να δίνουμε ελεημοσύνη από το να συγκεντρώνουμε πλούτο.
«Καλόν ποιήσαι ελεημοσύνη ή θησαυρί- σαι χρυσίον· ελεημοσύνη γαρ εκ θανάτου ρύεται και αυτή αποκαθαριεί πάσαν αμαρτίαν» (Τωβίτ 12, 8-9).

Δηλαδή η ελεημοσύνη σώζει από τον πρόωρο θάνατο και καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Αυτοί που κάνουν ελεημοσύνη θα ζήσουν πολλά και ευχάριστα χρόνια.
Η ελεημοσύνη όμως απαλάσσει κα από τον πνευματικό θάνατο. Είναι καλύτερο να βλέπουμε τις ανάγκες που έχουν οι άλλοι από το να βλέπουμε μόνο τον εαυτό μας και τις επιθυμίες μας.
Θα πρέπει να θέλουμε για τους άλλους ότι θέλουμε για τον εαυτό μας. Αυτό θα μας βοηθήσει σιγά σιγά να αισθανθούμε την ελεημοσύνη σαν φυσική ανάγκη, χωρίς να δημιουργεί την αίσθηση ότι εξα- σκούμε κάποια αρετή και χωρίς να αφήνει μέσα μας τόπο για απαίτηση ευχαριστιών από αυτούς που «ελεούνται».

Η αληθινή ευαγγελική ελεημοσύνη ανοίγει μέσα στην ψυχή του ελεήμονα πηγή ζωής από την οποία αναβλύζει «εν τω κρυ- πτώ» η χάρη του Αγίου Πνεύματος, ώστε όχι μόνο να μην απαιτεί από τους άλλους ευχαριστίες, αλλά αυτός να αισθάνεται χρεώστος. Η χαρά και η ζωή που νιώθει τον κάνουν ικανό να καταλαβαίνει ότι η «ελεημοσύνη εκ θανάτου ρύεται».
Του σπόρου και της ελεημοσύνης τα ιδιώ- ματα έχουν μεγάλη ομοιότητα.

Όπως σπέρνουμε τον σπόρο στη γη, έτσι προσφέρουμε και την ελεημοσύνη στα χέρια του πτωχού. Όπως σπέρνουμε έναν κόκκο και θερίζουμε πολλούς, έτσι δίνουμε ένα στον πτωχό και λαμβάνουμε από το Θεό πολλά. Ο σπόρος εάν μείνει άσπαρτος δεν φέρνει καρπό. Ο πλούτος, εάν μείνει αμετάδοτος, γίνεται άκαρπος.
Εάν όμως μεταδοθεί στους φτωχούς καρ- ποφορεί άπειρους πνευματικούς καρ- πούς, γιατί δίνουμε υλικά αγαθά και λαμβάνουμε την ουράνια βασιλεία. Όποιος ελεεί με απλοχεριά και χαρά, θα λάβει από τον Θεό πλούσια τη χάρη και την ευλογία.

Όταν σπέρνει ο γεωργός φαίνεται σαν να αδειάζει την αποθήκη του. Στην εποχή όμως της συγκομιδής θα τη γεμίσει με πολύ περισσότερο σιτάρι. Η ελεημοσύνη στην αρχή φαίνεται ως κένωση, ως προ- σφορά και δόσιμο. Στην ουσία όμως είναι πλήρωση και συγκομιδή κέρδους. Δί- νουμε μερικά χρήματα ή μερικά είδη και φαίνεται σαν να τα χάνουμε. Στην πραγ- ματικότητα όμως τα κερδίζουμε και στην παρούσα ζωή και στη μέλλουσα. Πληρώ-

ΑΠΟΔΟΣΗ ΔΕΚΑΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΣΥΝΤΑΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑ- ΤΑΡΧΟΥ ΔΗΜ. ΥΨΗΛΑΝΤΗ
Ο Ανδρίτζος... απέρχεται ενταύθα μεθ’ άλλων ένδεκα εις Σαλαμίνα να λάβω- σιν τα όπλα και οίκοθεν να μεταβούν για Ελευσίνα.
Παρακαλούνται διά τούτο οι καθ’ οδόν ν’ αφήσουν αυτών ελευθέραν την δίο- δον.

Τη 1 Απριλίου 1825 Εκ Μεγάρων
Ο κατά την Α. Ελλάδα Στρατάρχης
Δ. Υψηλάντης

νει ο Θεός με τον τρόπο του. «Δανείζει Θεώ ο ελεών πτωχόν, κατά δε το δόγμα αυτού ανταποδώσει αυτόν» (Πα- ροιμ.19,17).

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ο Χριστός μας λέει ξεκάθαρα για το θέμα τούτο: «Προσέχετε την έλεημοσύνην ύμῶν μη ποιείν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θαυθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 2 Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσσης ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 3 σοῦ δὲ ποιούντος ἐλεημοσύνην μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου, 4 ὅπως ἡ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.» (Μτθ. 6, 1-4).
Η αξία της ελεημοσύνης έγκειται στον τρόπο με τον οποίο εξασκεῖται.

Εἶναι μία αρετή που ενώ ανακουφίζει πολλούς από τις ανάγκες στις οποίες έχουν περιέλθει, αντίθετα δεν καλλιεργεί- ται με τις ίδιες προϋποθέσεις απ’ αυτούς που την εξασκούν, ούτε έχει τα ίδια απο- τελέσματα σε όλους.

Άλλοι κάνουν ελεημοσύνη από μία πα- ρόρμηση κενοδοξίας και επιδεικτικότητας. Άλλοι για να αποφύγουν τις φορολογικές επιβαρύνσεις, άλλοι για να επιτύχουν κά- ποιο ιδιοτελή σκοπό και άλλοι από αγάπη και καλοσύνη για τον συνάνθρωπό τους..
Η ανθρώπινη προαίρεση είναι ένας σπό- ρος που ανάλογα με το περιεχόμενό του θερίζουμε τα αποτελέσματα.

Γι’ αυτό και σύμφωνα με τις πράξεις τους θα κριθούν κατά την Δευτέρα Παρουσία οι άνθρωποι, «δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου...», ή «πορεύεσθε απ’ εμού οι κατηραμένοι» (Ματθ. 25, 34,41).
Η κρίση του Θεού είναι αδέκαστη και συμ- φωνεί με την ανθρώπινη προαίρεση. Η ελεημοσύνη είναι η πιο κύρια έκφραση της δικαιοσύνης.

Εἶναι η αγαπητική διάθεση που έχουμε και η οποία εκφράζεται και μετουσιώνεται σε έργα αγάπης και πράξεις λατρείας αν- θρώπων προς τον Θεό. Ο απόστολος το- νίζει ιδιαίτερα και τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξασκεῖται, δηλ. «μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης, ἱλαρόν γαρ δότην αγαπᾶ ο Θεός».

Μικρή βοήθεια με εγκάρδιο χαμόγελο αξί- ζει περισσότερο από μεγάλη προσφορά με κατήφεια και βλοσυρότητα. Όταν ελε- ούμε,να καθρεπτίζεται στο πρόσωπό μας η γνήσια αγάπη και συμπάθεια. Να βλέ- πουμε στο πρόσωπο του φτωχού τον Χριστό και να πιστεύουμε ότι ελεούμε τον Ίδιο.

Εκείνος είπε: «εφ’ όσον εποιήσατε ἐνί τούτων των ἀδελφῶν μου των ελαχίστων, εμοί ποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).
«Ου ποσότητα εισφοράς απαιτεί ο Θεός, αλλά μέτρα γνώμης», λέει ο άγιος Χρυσό- τομος.
Οι δυνατότητές μας μπορεί να μην επι- τρέπουν μεγάλη ποσότητα ελεημοσύνης. Τότε να προσέξουμε τη διάθεση της καρ-διάς μας.

Στον Άγγελο στα Εξάρχεια, με μία μόνο σχάρα γίνονται θαύματα

Γράφει η ΕΛΕΝΗ ΨΥΧΟΥΛΗ

Φωτο: Αλέξανδρος Ακρίβος/ΓΚΡΕΚΑ/LIFO Πηγή: www.lifo.gr

Πίσω από μια πόρτα που δεν την πιάνει το μάτι σου θα δοκιμάσεις φαγητό με άποψη - και πιάτα του δεν ξεπερνούν τα 5 ευρώ

Φοιτήτρια, έμενα στα Εξάρχεια. Μετά η ζωή χώρισε τους δρόμους μας, αλλά πάντα επιστρέφω, άλλοτε για να πάθω θλίψη, άλλοτε νοσταλγία, άλλοτε για να ξανακολλήσω για λίγο, άλλοτε για να πάρω τυρόπιτα-σφολιάτα από τον Κοραή, άλλοτε τυριά κρητικά από τους «Συμπέθερους» και, σπάνια, μεταχειρισμένα βιβλία από τη Στουρνάρη.

Κάθε χρόνο και πιο μαύρα, με τα γκράφιτι να κυλούν σαν γκρίζο, υγρό κλάμα από κάθε τοίχο, τα Εξάρχεια βιώνουν την ύπιστη αισθητική κατάντια της ζωής τους, σκουπιδαριό, μια destroy όψη για την οποία δεν ευθύνεται ούτε η κρίση ούτε τα λεφτά, που δεν υπάρχουν.

Ωστόσο, η ζωή κατοικεί πάντα εκεί. Όχι! Στα Εξάρχεια δεν καίνε αυτοκίνητα, δεν χρειάζεται να κυκλοφορείς με λεμόνια για τα δακρυγόνα και δεν σε σκοτώνουν οι μπάτσοι επειδή ψωνίζεις σουβλάκι στον Καβούρα, όπως διαδίδουν ανυπόστατες αστικές φοβίες.

Η πιο ανεκτική απ' όλες τις γειτονιές, κερδίζει σε multi-ethnic χρώμα: Ινδοί, Πακιστανοί, Άραβες, Αφρικανοί, Αφγανοί, παλιοί κουκουέδες, νέοι εναλλακτικοί, βιγκανιστές –που είναι οι κουκουέδες του σήμερα–, απομεινάρια αναρχικών, διανοούμενοι και φοιτητές, καθαρόαιμοι μοϊκάνες πανκ του '80 και νεο-πανκ, γκομενάκια και μούσες, μπουζούκια και ηλεκτρικές κιθάρες, ρακή και ποταμοί από μπίρα.

Αν ξεπεράσεις την προκατάληψη της προκάτ-φοιτητοτροφής, θα διαπιστώσεις πως πίσω από πόρτες που ίσως δεν τις πιάνει το μάτι σου θα δοκιμάσεις απρόσμενες γκουρμεδιές, φαγητό με σκέψη, άποψη και φιλοσοφία, γευστικούς παραδείσους που άμα ήταν σε άλλη γειτονιά, θα έσκιζαν στα πρωτοσέλιδα της εθνικής μας γαστρονομίας και θα πουλούσαν το ίδιο πιάτο, αντί για 5, 25 ευρώ.

Σαββατόβραδο, που λέτε. Με μια διάθεση για ανακάλυψη, για κάτι που να το γλεντάει, να 'χει και τίποτα τσιμπητό για τη λιγούρα του αλκοόλ. Δέκα η ώρα και ανεβαίνουμε τα νεοκλασικά σκαλιά του Άγγελου. Ψυχή στο μαγαζί. Παλιό σπίτι, στοιχειωδώς καλωπισμένο, σαν να πάγωσε ο χρόνος στα

Εξάρχεια του '80, στα ίδια νεοκλασικά, με μια μπογιά να δίνει χρώμα στα κουφώματα, στις παλιές πόρτες, με new wave και ρεμπέτικα.

Σαν νεκρό τοπίο, πιάτα πάνω στα άδεια τραπέζια, να σκέφτεσαι ότι μάλλον είσαι στο λάθος πάρτι, στον λάθος χώρο, τη λάθος ώρα, το λάθος Σαββατοκύριακο.

Μόνο με μια αερόθερμη σόμπα να ζεσταίνει λίγο την αμήχανη ψύχρα, ο Άγγελος έρχεται στο τραπέζι. Στο «τι θα πιείτε», γρήγορο σκέφτομαι τι να πάρω για να τη βγάλω καθαρή, μην αφήσω το μυαλό μου σούπα-ένα-βράδυ-στην Κωλέττη.

Και αίφνης ο Άγγελος σου παραθέτει ποικιλίες και παραγωγούς, ρακές με ονομασία προέλευσης, τσίπουρα με χαρακτηριστικά, γνώση και άποψη – ψωνίζει (πρώτο ουάου!) από το Οινότυπο, την αγαπημένη κάβα της Χ. Τρικούπη με την τεράστια ποικιλία/ενημέρωση/πάθος/ σε ό,τι ελληνικό κρασί και αλκοόλ. Το φαγητό που φαντάζεσαι κοιτώντας το γύρω-τριγύρω, κατεψυγμένο κεφτεδάκι, προκάτ τυροκροκέτα, πλαστική πανσέτα. (Δεύτερο ουάου!)

Στο τραπέζι προσγειώνεται ένα μπολάκι με ελιές. Ελιές από σπίτι, μόνο η μαγεία της μαύρης, χοντρουλής, φρέσκιας αθηνολιάς, χωρίς αλάτι, χωρίς λάδι, ξίδια και φτιασιδία. Raw power γλυκιάς ελιάς όπως την έφτιαξε ο Θεός, όπως δεν ξέρει καν ότι υπάρχει η πρωτεύουσα.

Μετά, ένα πιατάκι φρέσκο αυγοτάραχο. Και εδώ, τσιμπιέσαι. Απαιτείς εξηγήσεις. Ο Άγγελος το φτιάχνει μόνος του, από την μπάφα που ψαρεύει με τα χεράκια του. Ιώδιο σε έκρηξη μεγατόνων, βελούδινη σάρκα σε θαλασσινές ισορροπίες.

Χόρτα καυτά, μόλις βρασμένα, ολόσωστα, ολίγον al dente. Ταραξάκο, μόλις μαζεμένο από το βουνό, από τον Άγγελο. Πικραλίδες τις λέμε στο Πήλιο. Μαζεμένες από ειδικές «λάκκες», όπως τις μαζεύουν όσοι ξέρουν, αγνές, καθαρές και όχι με μόλυβδο, από τις παρυφές των δρόμων, όπως εγκληματικά πράττουν οι ανήξεροι.

Ένα πιατάκι με λούζα από φρέσκο χοιρινό φιλέτο, ακόμη νέα, ανάμεσα στο αλλαντικό και στο φρέσκο, καλό χοιρινό. Ο Άγγελος πειραματίζεται με τον κουμπάρο κρεοπώλη στο Μενίδι, φτιάχνουν τα δικά τους αλλαντικά.

Μας φέρνει κι ένα άλλο, όνειρο: λούζα από μέσα, παστοурμάς στο γείσο των μπαχαρικών. Ξεκάθαρη η γεύση και των δύο, η παστοурμαδολούζα μαγική, όπως δεν φανταζόσυνα ότι μπορεί να υπάρχει.

Μέχρι να φτάσουμε στο ψητό, φτάνουν και τα όργανα. Μπουζούκι και κιθάρα, μικρόφωνα δεν έχει – κάθε μέρα μουσική, σου λέει, κάθε μέρα κι άλλο πάρτι. Δεν έχω συνέλθει ακόμα από τα γκουρμέ χαστούκια, με πιάνει ένας φόβος μην ψυχοπλακωθώ με τα ρεμπέτικα, που δεν είναι my cup of tea.

Και δίχως να το αντιληφθώ, το μαγαζί έχει τιγκάρει: φοιτητές, μεσόκοποι και της τρίτης ηλικίας, μια κοπελιά τρώει μόνη της, σηκώνεται, ρίχνει ένα ζείμ Μουσικοί παλιοί, παίζουν Χατζιδάκι, παίζουν ελληνικό σινεμά, παίζουν και ρεμπέτικο, ό,τι και να παίζουν ακούγεται σαν ροκ, σαν μαγεία, αυτήν τη μουσική για μια νύχτα θα την κάνεις θρησκεία σου κι ας αλλάξεις σταθμό στο ραδιόφωνο την επομένη που θα τη συναντήσουν αλλού τα αυτιά σου.

Τα τραπέζια τρώνε μετά μανίας πιατέλες με ροδέλα, τραγανό, θεϊκό τσιπς πατατάκι, και ψητή πανσέτα. Εμείς τρώμε ένα υπέροχο, σκέτο βελούδο μπιφτέκι κοτόπουλο με μπόλικη πιπεριά, όλο φρεσκάδα και αρώματα.

Και το απόλυτο: μπουτί από προβατίνα, ξεκοκαλισμένο και φιλεταρισμένο, ζουμερό, νόστιμο αληθινό κρέας, να κλαις!

Και ό,τι είχα πει ότι δεν θα ξαναφάω προβατίνα σε μαγαζί, αμάν πια, έγινε μόδα και όλοι ψωνίζουν έτοιμο το μπιφτέκι – δεν λέω, ωραίο είναι, αλλά πόσο repeat πια;

Με ένα καπνιστό τυρί σκέτο βούτυρο και ένα παλαιωμένο τσίπουρο της Θεσσαλίας ακούμε την ιστορία του Άγγελου. Που έκλεισε ένα Beer Academy στην Ηλιούπολη για να ανοίξει αυτό το μαγαζί. Μπαμπάς με τρία παιδιά, σώγαμ-προς, όπως λέει, στο Μενίδι, με καταγωγή από το Μαρτίνο.

Κάθε δυο και τρεις παίρνει το αυτοκίνητο και πάει αυθημερόν στο χωριό, πέφτει με το ψαροντούφεκο, μετά ανεβαίνει στο βουνό για χόρτα, σπαράγγια και ό,τι της γης, και επιστρέφει μεπραμάτεια πολύτιμη για το μαγαζί.

Αν κυκλοφορούσε σε άλλους κύκλους, θα τον έλεγαν «τροφοσυλλέκτη» και άλλα τέτοια υπερφίαλα.

Ο Άγγελος αγαπάει το καλό φαγητό. Αγαπάει το ψάρεμα. Αγαπάει το βουνό. Ξέρει τη θάλασσα, ξέρει και το βουνό. Του λέμε να μας τηλεφωνήσει άμα φέρει τίποτα της προκοπής στην επόμενη ψαριά.

Σε δύο μέρες χτυπάει το τηλέφωνο, μαζί και η καρδιά μας. Δευτέρα βράδυ, το μαγαζί ακόμη άδειο, κουρδίζουν τα όργανα, τρώμε δύο διαφορετικές εκδοχές αχινού, τον ανοιχτόχρωμο και τον μαύρο. Ζωντανά στρειδόχτενα ένα βουνό, ψωμωμένα, άγρια, αληθινά, περασμένα μισό «τσακ» από τη φωτιά, να τρομάξει η

σάρκα να πάρει τη σωστή υφή.

Ένα ελληνικό χταπόδι, αυτή η ομορφιά, λευκό πιάτο, πάνω μόνο ένα πλοκάμι. Λαστιχωτό, μαστιχωτό. Φωτιά, χταπόδι, τελεία.

Στο δίπλα τραπέζι μια ανθοδέσμη κι ένα καλό, εμφιαλωμένο κρασί περιμένουν την άφιξη της κυρίας που είχε την τύχη να πέσει στον έρωτα του πιο old fashioned old Athens αστού κυρίου κι εμείς, δυο σιτεμένα κορίτσια, παρηγοριόμαστε με δυο σαργούς που μετράνε λιγότερο από δύο ώρες στη στεριά της πρωτεύουσας.

Τα στερνά άσματα της νύχτας που πάει να γίνει μέρα συνοδεύονται από χειροποίητη ελληνική σοκολάτα αμυγδάλου και ζελεδένια μπάρα μήλου, δοκιμές από τις βόλτες του Άγγελου στον χώρο της μικρής, ελληνικής, φρέσκιας παραγωγής.

Στη σάλα είναι μόνος. Στην κουζίνα έχει μόνο έναν βοηθό. Τα πιάτα του δεν ξεπερνούν τα 5 ευρώ.

Αυτά σκεφτόμουν μερικές μέρες αργότερα σε πρώτης γραμμής γαστρονομικό εστιατόριο, το οποίο διαθέτει μπριγάνες που γεμίζουν λεωφορείο και όλο τον εξοπλισμό της τελευταίας αιχμής, τρώγοντας έναν κατεψυγμένο μπακαλιάρο με γεύση χαρτιού, 35 ευρώ στο μενού.

Ο Άγγελος έχει μόνο μία σχάρα. Ανάμεσα στο sous vide και τον σπαρταριστό αχινό, συγχωρήστε με, θα προτιμήσω τον δεύτερο.

Ο Άγγελος, Ζωοδόχου Πηγής 19 & Κωλέττη, 6978 136064

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΠΥΡΟΥ ΔΑΡΑΜΑΡΑΣ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΟΣΜΕΝΑ ΣΕ ΜΕΝΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στις δύσκολες οικονομικές περιόδους πριν και μετά τον πόλεμο του σαράντα οι Μαρτιναίοι πάλευαν στην καθημερινή τους ζωή με αξιοπρέπεια για τον επιούσιο. Κτηνοτρόφοι, ζωή δύσκολη, σκληρή, μέσα στη φύση, αντάμα με τον αγέρα, τα πουλιά, τα αγρίμια, τα δάση. Απλοί άνθρωποι ευτυχισμένοι, χαμογελαστοί με τις ψυχές τους γεμάτες αγάπη. Ένας από αυτούς που σφράγισε ανεξίτηλα την μνήμη μου ήταν ο ήρωας της αληθινής αυτής ιστορίας. Ο πρώτος εικονιζόμενος είναι ο Αθανάσιος Σπύρου Δαραμάρας ή Κονδύλης. Ο γίγας του Μαρτίνου, απόγονος των ΟΠΟΥΝΤΙΩΝ. Το “Κονδύλης” το απόκτησε από τον πατέρα του Σπύρο που υπηρέτησε στην φρουρά του Ελληνα Στρατιωτικού και Πολιτικού Γεωργίου Κονδύλη. Γεννήθηκε στο Μαρτίνο το 1936. Από μικρο παιδί ορφανός δεν γνώρισε χωριό ούτε σχολείο. Μεγάλωσε στα βουνά της Γκάτζιας και της Σπαρτίας, συντροφιά με τα γίδια και την συναυλία των κουνουπιών τα καλοκαίρια. Το 1958 παρουσιάστηκε στο Στρατό για να υπηρετήσει την θητεία του. Εκεί οι εκπαιδευτές είδαν τις σωματικές ικανότητές του, τις οποίες ανέδειξε αμέσως.

1. Ήρθε πρώτος στην Στρατιά με πλήρη εξάρτηση, οπλοπολυβόλο κ.λ.π. πήρε Μετάλλιο και Τιμητική άδεια.
2. Ήρθε πρώτος στην ρίψη χειροβομβίδας και πήρε Μετάλλιο και Τιμητική άδεια.
3. Ήρθε πρώτος στο λιθάρι και πήρε Μετάλλιο και Τιμητική άδεια.
4. Έχοντας στην ωμοπλάτη τρεις Στρατιώτες τις λεγόμενες καβάλες, ήρθε πρώτος και πήρε Μετάλλιο και Τιμητική άδεια.

Την παρούσα φωτογραφία μου την χάρισε ο ίδιος για ενθύμιο και την αφιερώνει στο Μαρτίνο που αγάπησε πάρα πολύ.

Βασίλειος Νικ. Τράκος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
01/01/2017 - 31/12/2017

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ		
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕ 31/12/2016	24,99€	
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΔΩΡΕΕΣ	735,00€	
ΕΣΟΔΑ ΑΠΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	125,00€	
ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΤΟΚΟΙ	0,01€	

	885,00€	
ΠΛΗΡΩΜΕΣ		
ΕΞΟΔΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ	400,00€	
ΕΝΟΙΚΙΟ 2017	240,00€	
ΕΞΟΔΑ ΤΡΑΠΕΖΑΣ	19,00€	
ΓΕΝΙΚΑ ΕΞΟΔΑ	48,00€	
ΝΕΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕ 31/12/2017	178,00€	

	885,00€	
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ	Ο Γ.ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ	Ο ΤΑΜΙΑΣ
Α.Κ.ΚΟΥΡΟΣ	Θ.Γ.ΚΑΡΑΜΕΡΗΣ	Γ.Ν.ΚΩΤΣΑΛΑΣ

Ποίημα: “Σαββατόβραδο του Οκτώβρη”

Βραδιά ζεστή ακόμα, σαν από καλοκαίρι,
θαρρείς πως δεν θα χειμωνιάσει,
ο ηλιόλουστος Οκτώβρης πια,
το αεράκι φθινοπώρου σιωπηλό,
αθόρυβο, απαλό, γλυκιά η αύρα,
χωρίς τη χειμωνιάτικη αγριάδα,
που ακόμα οι νυχτιές οι κρύες,
απόμακρες φαντάζουν μες σ’αυτή τη θέρμη!

Αγγίζοντας ότι αγαπάς με ίδια θέρμη,
σαν αυτή που έχει ο καιρός του Οκτώβρη,
νιώθεις κι εσύ ζεστός και σφριγηλός,
απλώνεις γύρω σου τα χέρια στον αέρα,
να ζεσταθούν ακόμα πιο πολύ,
λες και θυμήθηκαν απόβραδο του Αυγούστου!

Μες στην ψυχή είναι πιο σημαντικό,
να μείνει αυτή η αύρα, η ζέστη, η αγκαλιά,
να δώσει κέφι στο παιδί, χαρά,
πατέρας, μάνα και αδελφοί,
όλοι να μένουνε ζεστοί,
σαν τον καιρό να νιώθουνε κι αυτοί,
θερμοί σε σώμα και ψυχή, όλοι μαζί!

Αγάπη και φιλία ενώνουν όλους μας,
όλοι τα επιζητούν, στις δύσκολες στιγμές,
μα και στις όμορφες κι ευχάριστες,
όλοι θέλουν να γίνουν ένα,
σαν μια γερή γροθιά, να γονατίζουν τον εχθρό,
όποιον τους κλέβει τη γαλήνη και το χάδι
την ξενοιασιά που θέλουμε όλοι,
ειδικά ένα Σαββατόβραδο, όπως το αποψινό!
Το αλλοτινό μπορεί και να είναι αλλιώς,
ίσως και κάποιος αλλιώτικος εχθρός,
ίσως ακόμα κι ο καιρός νάναι πια διαφορετικός!

Γι’ αυτό χαρά και λύπη, ότι ζούμε, είναι
πάντοτε μοναδικό, σαν σήμερα ποτέ
δεν είναι το αύριο ίδιο, αλλά ξεχωριστό!

Ζούμε την κάθε μας στιγμή σαν μια μοναδική,
με πάθος, θέρμη και αγάπη στη στιγμή,
που αν ενωθεί με του άλλου την ψυχή,
θα γίνει μια φωνή και μια ψυχή,
έτοιμη, γαλήνια, δυνατή και
τότε η κάθε μας στιγμή,
θα έχει άλλο νόημα και αξία μοναδική!

Ζήστε λοιπόν τα Σαββατόβραδα,
ψυχρά, θερμά, όπως κι αν είναι,
όμορφα, αγαπημένα και νοσταλγικά,
μέσα σας μόνο ζεστασιά,
σαν την αποψινή βραδιά!!

Χρήστος Μπώκος

Το ποίημα “Σαββατόβραδο του Οκτώβρη”, του παιδίατρου Χρήστου Μπώκου δημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΚΑΣΤΑΛΙΑ (έκδοση της Ελληνικής Εταιρείας Ιατρών Λογοτεχνών)

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΜΠΩΚΟΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Πτυχιούχος Πανεπιστημίου Αθηνών
Τ. Επιστημ. Συνεργάτης Νοσ. Παίδων «Αγία Σοφία»
Συνεργάτης Ιδιωτικών Παιδιατρικών Κλινικών

ΙΑΤΡΕΙΟ:
Σεράφη 32 - Αθήνα 104 45
Ηλ. Σταθμός Αγ. Νικόλαος
(Εναντι Ναού Αγ. Μάρκου)

ΤΗΛ. ΙΑΤΡΕΙΟΥ: 210 85 47 228
Κιν.: 6973 245 982
E-mail: mpokosch@gmail.com
www.mpokos.gr

ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΕ PANTEBOY